

SOUDNÍ SÍŇ

Ilustrovaný týdenní zpravodaj vážných i veselých soudních případů.

Vychází každou sobotu, o soudních prázdninách (v červenci a srpnu) každou druhou sobotu, takže za celý rok vyjde 48 sešitů.

Předpláci se v Československu na 48 sešitů Kč 48.—, na 24 sešitů Kč 24.—, na 12 sešitů Kč 12.—, s pošt. zásilkou; do ciziny na celý rok Kč 72.—, na půl roku Kč 36.—. — Odběrní podmínky řídí se usancemi vydanými Spolkem vydavatelů a nakladatelů časopisů; podle nich zejména lze odhlásit časopis jen písemně ke konci období, na něž je přípustno předplacení (u nás nejméně na 12 sešitů); pouhé vrácení sešitu nestačí a nemůže být pro

administraci znamením, že se tím odebírá časopis vypovídá. Předplatné pak je poplatek, jímž se časopis buď na celý rok nebo na 12, 24 nebo 36 sešitů předplácí; dnem splatnosti je tedy den, kdy vyjde 1., 13., 25. nebo 37. sešit.

Redakce a administrace nalézá se v Praze III., Maltézské nám. č. 5. — Telefon č. 42.221. — Účet pošt. úřadu chekového č. 4456. — Vydavatel Ing. Josef Buchar. — Odpovědný redaktor Frant. Flanderka. — Tiskem Pražské akciové tiskárny v Praze II., Lützowova ul. 8.

Porota v Bratislavě.

Letošní jarní období bratislavské poroty nehonosí se ani velkým počtem projednaných případů, ani zvláštní jich zajímavostí. Jen jediný případ, poslední, způsobil v Bratislavě sensaci a poptávky po vstupenkách do maličké porotní síně byly velmi četné.

Matkovrah.

V malé obci u Trnavy, Voděradech, zemřel roku 1923 otec Dominika Bachratého. Majetek zanechal své ženě a po smrti jeho bydleli ve společné domácnosti stará Bachratá, její syn Dominik se svou manželkou Rozálií a dcera, provdaná Bilčíková. Od té doby, co otec zemřel, byly hádky v domě na denním pořádku. Stará Bachratá nechtěla připustit k žádné změně v domě a v poslední době byla tak neústupná, že loni v říjnu, když si chtěl syn Dominik dát do jizby lavici, i v tom mu zabránovala. Neplatily prosby ani hrozby a život v takových poměrech neukazoval pěknou budoucnost. Zatrpklý chodil proto po domě syn Dominik a roztrpčení vzrostlo, když shledal, že z chléva někdo odtrhl desku. Když to ráno 17. října zpozoroval, vzal sekyru a šel, aby to spravil. Se sekyrkou v ruce šel proti humnu. V tom se tam střetl se svou matkou a dostali se do hádky; ve zlosti ohnal se Dominik Bachratý a udeřil matku čepelí do pravé strany kosti týlní, takže stařena klesla k zemi. A pak následovaly ještě další dvě rány. Vedle humna něco hrabal hošík provdané Bilčíkové, Ferdinand, a jeho kamarád ze sousedství Pavel Křižan, kteří celý průběh činu viděli. Bilčík zůstal na místě, až přiběhli lidé, Křižan po prvé ráně utekl. Stařena byla pak zanesena s krvácející hlavou do jizby, ležela osm dní, většinou v bezvědomí, stále naříkala a konečně zemřela.

Dominik Bachratý odpovídal se za svůj nepěkný čin před bratislavskou porotou. Žalovaný je 33letý rolník, muž střední postavy. Na otázku předsedy tab. soudce dra Kavečky odpovídá pomalu, vstává pomalu a je jako duchem nepřítomen. Pamatuje si prý jen, jak se rozzlobil a jak uviděl svou matku a dál o ničem neví.

Korunními svědky jsou hoši Ferd. Bilčík a Pavel Křižan. Ferdinand udává, že viděl strýce Dominika, jak kráčel se sekerou, ruce k humnu a když se potkal s babičkou,

zasadil jí ránu do pravého boku. A když prý byla na zemi, obrátil ji prý na levý bok a dvakrát ji udeřil. Sam neví, oč se hádali vždycky a toho dne neviděl Dominika nahněvaného. Když již babička ležela na zemi, zakřičel prý vrah: „Tu máš vdovské právo“ a když na jeho křik vyběhla Bilčíková, zakřičel na ni: „Tam máš potvoru pochovanou a vyžívaj si s ňou vdovské právo!“

Pak byli vyslyšáni další svědci, jichž výpovědi nepřinesly nic závažného. Žena žalovaného vylíčila svého muže jako tichého a mírného, jenž byl k ní i k matce vždy laskavý. Naproti tomu sestra jeho a švakr Bilčík svědčili opačně. Líčili ho jako hašteřivého a s matkou prý byl vždy v nepřátelství.

Pak promluvili státní zástupce dr. Mauric a obhájce dr. Dvořák, jenž ve své účinné řeči vyzvedl zvláště tu okolnost, že po smrti starého Bachratého bylo provedeno pozůstalostní řízení a ustaveno, že každé dítě dostane kus vlastnictví mimo syna Dominika, který měl na zbytku statku hospodařit a matka jeho měla na to vdovské právo. Žalovaný s dohodou souhlasil, hospodařil jak nejlépe mohl, oženil se, měl dvě děti a nesvár vnesla do domu jeho sestra, provdaná Bilčíková, podpichující stále matku, aby prodala nemovitosti. To se jí také kus za kusem podařilo, takže z bohatého kdysi rolníka se stal žebrák. A v zoufalství provedl svůj čin.

Poněvadž porotci odpověděli, že žalovaný provedl čin v pomatenosti smyslů, soud vynesl rozsudek osvobozující a Bachratý byl ihned propuštěn na svobodu.

*

Kamenem do hlavy.

Loni 12. července přišel do hospody Matěje Vrány na Myjavě Jan Sládek. V této hospodě se zastaví každý kopaničiar na půl centilitru rumu a proto tam také vstoupil Sládek, ačkoliv neměl peněz. Ale spoléhal, že tam bude někdo známý. V hospodě byl také staříček Jan Kůňazský. Obědval a pil svoje deci rumu; snad se zmínil, snad ne, již se nepamatuje, že si toho dne vypůjčil ve Slovenské bance na Myjavě 3200 Kč na opravu domku někde na kopanicích. Snad také při placení zpozoroval Sládek peníze a příležitost ho svedla k tomu činu. Krátce potom, když se Kůňazský najedl, odešel. Šel cestou z Myjavy na svou kopanic

Poljanku pomalu, až najednou vedle lesíku Surovice se vyřítíl na něho neznámý muž, udeřil ho kamenem do hlavy za ucho a do tváře a nechal starce ležet na zemi, vytrhnul mu před tím peněženku. Uprchl k Myjavě. Starce se za chvíli probral a u prvního obydlí ho omyli. Na útočníka se nepamatoval a věc oznámil četníkům.

Prvé dny se nemohlo přijít na pachatele, až později si vzpomněli občané z Myjav, že Sládek toho odpoledne přiběhl odněkud celý udýchaný do hospody Vránovy a byl prý také u nějakého advokáta, krátce šlo mu o to, aby mohl dokázat, že toho odpoledne byl v Myjavě, když byla loupež provedena. Bylo také nápadné, že Sládek na kopanici v hospodě při zábavě jen tak rozhazoval peníze, platil kdekomu, ačkoliv bylo známo, že je v nouzi. V úterý nato byl pak zatčen. Četníkům se zprvu zdráhal přiznat, ale později se přiznal, tvrdě, že on i Kňazský byli opilí.

Sládek pro tento svůj čin byl postaven na podzim před bratislavskou porotu a osvobozen. Bylo nařízeno nové projednávání, ježto porotci na skutkovou otázku, zda čin provedl, zodpověděli záporně, ačkoliv se žalovaný sám k činu přiznal.

Nyní zasedl Sládek znovu před porotu a po otázkách předsedy dra Hoffmanna se celkem přiznal. Tvrdí pouze, že Kňazského ne napadl kamenem, nýbrž pěstí.

Když byl vyslýchán poškozený 72letý Kňazský, potvrdil on i lékařské svědectví, že údery byly způsobeny tupým, tvrdým předmětem.

Svědectvy pak bylo zjištěno, jak „chytře“ snažil se Sládek opatřit si alibi. Když přišel

do Myjav, šel k advokátovi Deutschovi, u něhož byli zaměstnáni jeho švagrové Babíneci. Ti upozorovali, když Sládek vběhl, jak je zadýchan, červený v obličejí a vložku na krku měl prý také v nepořádku. Když vyšli od advokáta a již zatím zvěst o loupeži se rozšířila, Sládek vyzval Babince, aby se vrátili k Deutschovi, by jim potvrdil, že v době, kdy byla loupež provedena, byli u něho. Pak se rozešli a když Sládek přišel domů, dal si oholit vous a z uloupených peněz 500 Kč utratil do úterý, kdy byl zatčen. Zbytek měl uschován v chlévě a vrátil jej Kňazskému.

Po poradě odpověděli porotci na skutkovou otázku a na další tři kladně a proto byl žalovaný odsouzen do žaláře v trvání jednoho roku a ke ztrátě volebního práva na dobu tří let. Obžalovaný trest přijal.

*

Loupežná vražda pro 38 Kč.

Dne 31. srpna 1925 večer přišel Jan Bartalovič do hostince Pavla Palla v Myjavě, usedl stranou ke stolu, poručil si pivo a za chvíli přišel Pavel Gašpar. Zasedli za jeden stůl a bavili se spolu. Každý vypil ještě jeden čaj a když přišel do hostince cikán Donáth, dali si od něho vyhrávat a k písním si popovídali. Cikánovi zaplatili, ten jim ještě hrál, oba vypili ještě po pitvě a bylo po půlnoci, když z hospody vycházeli. Z hospody je vyprovázal zvuk houslí cikána Donátha, jenž cítil peníze, nechtěl jich tak lehce pustit. Hostinský jen ještě slyšel, jak přestal cikán hrát, zahmán asi oběma.

Druhého dne ráno o půl 6. šla četnická

„Ale vždyť byly ty věci od krve, když jsi je přinesl domů,“ podotkla jeho žena při výslechu.

„To není pravda,“ zapíral on.

A přece uplynulo po této vraždě sotva osm dní, a již novou obět zavedl do téhož lesa.

Téhož dne (25. února), kdy odešla s ním Marie Badayova, byla tímtež způsobem, jako jiná dívka, Marie Kurtova, v Lyonu sloužící, oslovena jakýmsi venkovanem, asi padesátiletým, jenž měl jízvu na borním retu. Nabízel jí službu. Přijala nabídku jeho, ale nemohla odejíti dříve až po osmi dnech, tedy 4. března v neděli.

V určený den přišel venkovan; než dívka zzelelo se její přípovědi, dovedla jej ke své známé, Olympii Alubertové. Tato, již vysoká mzda (250 franků ročně) lákala, šla s ním ochotně.

Jeli spolu po železnici ženevské. Když se stmívalo, vystoupili z vlaku poblíže vesnice Tramoyes, kde ji venkovan vedl do lesa montaverského, v němž před osmi dny Marie Badayova byla zavražděna; než Olympii provázal strážný duch. Samota lesní, večerní soumrak, jakož i odporný zevnějšek jejího průvodce vzbudily v ní nedůvěru i obavu; shlédnuvši nablízku obydlí, pravila muži ji provázajícímu, že dále nepůjde a v témže okamžiku rozběhla se k domu, který viděla. Tak se zachránila.

Průvodce její byl Dumollard. Obě dívky,

FEUILLETON.

Zmizelé dívky.

(Ze starého soudního procesu.)

(Dokončení.)

Dne 25. února 1855, v neděli, vystoupila služka Badayova, která sloužila u jedné rodiny v Lyonu, pojednou ze služby, udávajíc svému panstvu, že venkovan jakýsi nabídnul jí službu u rodiny měšťanské v okolí lyonském, kde obdrží 200 franků ročně. Venkovan učinil ale podmínku, aby ihned s ním šla. Dne 28. února našli myslivci v lese montaverském mrtvolu mladé ženy, zkrvácenou a zohavenou, na hlavě šest hlubokých ran, které učiněny byly ostrým nástrojem. Mrtvola byla celá obnažená — nablízku ležel kapesník, čepeček z černého tylu, límeček na krk, kousek modré stužky a střevíce — všecky věci byly krví potřísněny. Podle nich shledáno, že mrtvola nalezená je totožná se služkou Badayovou. Dumollard byv vyslýchán, opět se vytasil s povídkou o neznámých vousáčích.

„Ano, je to Badayova,“ přiznal se. „Voušatí cizinci dali mi rozkaz, abych jim nějaké děvče přivedl. Vylákal jsem tedy Marii Badayovou do lesa montaverského a odevzdal ji neznámým; jak s ní pak naložili, nevím — není mně nic do toho.“

Že u něho ještě po sedmi letech některé věci zavražděné dívky byly nalezeny, omluvil hostejně: „Ty věci darovali mi oni neznámí.“